

(Kratki) stiki

Ključni dnevi za oblikovanje, dopolnjevanje, jezikovno pregledovanje in drugo obdelavo vsebin posamezne številke *Glasnika SED* se pojavijo približno dva meseca, preden jo zvesti bralci dobite v roke. Tokrat je termin »padel« ravno v čas okrog prvega maja. Prav takrat pa se je iztekel tudi Javni razpis za (so)financiranje raziskovalnih projektov za leto 2017, ki ga enkrat na leto (v praksi pa redkeje) objavi Javna agencija za raziskovalno dejavnost RS. Ker je v uredništvu in med sodelavci revije več takih, ki si zaposlitev sestavljamo s projekti, je bilo tehtanje prioritet ter usklajevanje pisanja projektov in dela pri reviji seveda naporno. (Medklic: še dobro, da je med sodelavce pristopila Anita Matkovič, katere tehnično urejanje ne moram opisati drugače kot brezhibno.) Najbolj mučno je to, da s pisanjem nacionalnih raziskovalnih projektov ribarimo v ribniku, kjer so ribe izjemno redke. Zadnji projektni razpis (za leto 2015, a začel se je šele letos, razpis za leto 2016 pa je preprosto odpadel!) je nagradil po en podoktorski in temeljni antropološki projekt ter – glede na količino denarja proti vsem pričakovanjem – en sam temeljni etnološki projekt. Možnost dobitka je torej minimalna. V teh razmerah je ena od strategij filigransko delo pri posamični prijavi in verjetje v njeno izjemnost (pogosto temu sledi razočaranje, ko ocenjevalci ne prepoznajo njene vrhunskosti), manj tvegana možnost pa je »razpršitev« lastnih raziskovalnih načrtov med prijave kolegic in kolegov, s čimer se poveča možnost, da bomo vsaj nekje med zmagovalci. Tako sestavljamo gredice osebnih raziskovalnih vrtov, ki jih – ob upoštevanju triletnega kolobarjenja – bolj ali manj pridno obdelujemo (ali pa vsaj pazimo, da jih plevel ne prerase preveč na gosto).

To ni izkušnja vsakega bralca te revije. Je predvsem izkušnja (mlajših) raziskovalcev in najpogosteje jo srečamo na raziskovalnih inštitutih. Nočem pa reči, da so na inštitutih in med raziskovalci delovne razmere najmanj ugodne niti da imajo zaradi borbe za raziskovalna sredstva največ dela. Če pomislim na tri (najbolj?) vidne poklice etnološkega/antropološkega dela, na muzejske, pedagoške in raziskovalne delavce, od vseh treh včasih slišim, da so najbolj obremenjeni (seveda v primerjavi z drugima skupinama). V zadnjih nekaj mesecih pa sem imel priložnost delati v treh muzejih, na univerzi in na raziskovalnem inštitutu ter ugotavljam, da prav nihče ni privilegiran, ko gre za količino dela in delovni stres. Povsod je dela preveč in roki za izvedbo so nenormalni.

Delo pri reviji je drugačne vrste, ni delovna obveznost niti nismo od njega preživetveno odvisni. Motivira ga iskanje kakovostnega raziskovanja, razmišljanja, strokovnega delovanja, pisanja. Jasno je, da delo urednikov ni le določanje rokov in čakanje na prispevke, ampak je tudi iskreno vabljenje avtoric in avtorjev v zelo različnih obdobjih njihovih kariernih prizadevanj. Že od začetka se trudim pritegniti tudi avtorje, ki niso iz Slovenije, a raziskujejo pri nas – za zdaj brez uspeha! Raziskovalka Alp s Harvarda je na moje povabilo najprej pristala na pisanje članka, potem pa od mentorja prejela nasvet, naj ga raje objavi v uglednejši mednarodni reviji. Če pri njej to še razumemo (pustimo, da med manire raziskovanja sodi tudi predstavljanje pridobljenega znanja v državi, kjer raziskujemo), pa se bojim, da takšen postaja tudi pogled vse večjega števila diplomantov, ki po študiju v Sloveniji svojo kariero nadaljujejo v tujini. Ko sem nedavno prodorni študentki predlagal, naj svoje raziskovalno delo na tuji univerzi predstavi domači javnosti, je bil odziv presenečenje: čemu, ko pa »jo« v slovenščini lahko bere le malokdo relevanten. Odgovoril sem, da je tudi med maloštevilnimi lahko oseba, ki bo zanjo nekoč usodna, predvsem pa je njeno znanje pomembno za razvijanje slovenščine kot znanstvenega jezika. Tokratna številka kljub vsemu prinaša besedilo raziskovalca, ki je po diplomi v Sloveniji študij nadaljeval v ZDA, danes pa etnomuzikologijo poučuje na praški univerzi. Upam, da bodo Davidu Verbuču sledili tudi drugi.

Miha Kozorog, glavni urednik